

Arrest

nr. 308 396 van 17 juni 2024
in de zaak RvV X/ II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. VAN ROYEN
Ankerstraat 114/1
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 22 november 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 oktober 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 oktober 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gebracht aan de verzoekende partij op 26 oktober 2023.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 24 november 2023 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 mei 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juni 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat F. VAN ROYEN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché A. BORTOLAZZI, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 18 november 2022 dient verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 19 oktober 2023 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 18.11.2022 werd ingediend door:

F. I.

nationaliteit: Marokko

geboren te I. (...) op (...)1992

en haar minderjarige kinderen:

A. I.

geboren te Marokko op (...)2018

nationaliteit: Marokko

A. R.

geboren te Marokko op (...)2014

nationaliteit: Marokko

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980 en meerbepaald op criterium 2.3. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State in een later arrest (RvS 10 oktober 2012, nr 220.932) uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 ‘integraal is vernietigd’ en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de Staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat ze medio 2022 naar België is gekomen, ze inwoont bij haar vermeende Belgische zus en haar minderjarige kinderen. Echter, betrokkene bewijst de familieband niet. Een verklaring van een derde en/of het louter voorleggen van een identiteits- of verblijfskaart van de personen waarop betrokkene zich beroept, heeft onvoldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap. Zelfs indien betrokkene de verwantschap kan aantonen dan nog dienen wij te stellen dat betrokkene niet specificeert waarom dit gegeven een buitengewone omstandigheid zou moeten. Volledigheidshalve merken wij nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Verder haalt betrokkene aan naar België is gekomen om haar vermeende zus bij te staan, daar één kind een ernstige aangeboren immuunstoorning en een complexe, ernstige kinderpsychiatrische problemen heeft en één kind kampt met epilepsie, ook haar vermeende zus medische zorgen nodig heeft. Legt verschillende medische attesten voor, attest d.d. 31.08.2022 van Dr. R., attest d.d. 01.09.2022 Dr. V. A., attest d.d. 01.09.2022 Dr. K. W., attest 01.09.2022 Dr. D., attest d.d. 19.09.2022 Prof. Dr. H. en het attest d.d. 19.09.2022 Dr. B.. Doch dienen we te stellen dat dit element niet kan aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. Mevrouw F. E. kan steeds een beroep doen op diverse diensten die thuisverpleging aanbieden en verder aanspraak maken op Domo waasland vzw, en dit in afwachting dat betrokkene eventueel kan terugkeren naar België.

Het feit dat de kinderen hier sedert september 2022 naar school zouden gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van de kinderen steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het mevrouw F. I. is die de belangen van de kinderen heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

Wat betreft het gegeven dat betrokkene nooit in aanraking is geweest met het gerechtelijk apparaat en van onberispelijk gedrag zou zijn, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige elementen met betrekking tot de integratie - nl. dat ze zich volledig wenst te integreren in de Belgische samenleving, dat ze werkwilgig is, dat zij de Nederlandse taal volledig onder de knie wil krijgen, hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

1.3. Op 19 oktober 2023 wordt aan de verzoekende partij tevens het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die als volgt luidt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

mevrouw,

Naam, voornaam: F. I.

geboortedatum: (...)1992

geboorteplaats: I.(...)

nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

de kinderen A. I., geboren te Marokko op (...)2018, nationaliteit: Marokko en A.R. geboren te Marokko op (...)2014, nationaliteit: Marokko, dienen betrokkene te vergezellen.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : er werden geen bewijzen voorgelegd waaruit zou blijken dat het hoger belang van de kinderen wordt geschaad.

Het gezins- en familieleven : legt geen bewijzen voor van verwantschap met haar vermeende zus. Verder dienen we te stellen dat het hier gaat om een tijdelijke scheiding

De gezondheidstoestand : geen medische attesten voorgelegd waaruit zou blijken dat ze en haar kinderen niet in staat zijn te reizen.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekende partij voert volgend middel aan:

“Geput uit de schending van artikel 9bis Vreemdelingenwet; de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het gelijkheidsbeginsel, zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel;

aangezien de bestreden beslissing blijkt geeft van een totaal gebrek aan realiteitszin door te stellen dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die verzoekster én haar minderjarige kinderen verhinderen de aanvraag in te dienen bij de daartoe bevoegde diplomatieke vertegenwoordiging in haar land van herkomst;

aangezien bepaalde specifieke 'humanitaire' situaties de toekenning kunnen rechtvaardigen van een machtiging tot verblijf van een vreemdeling in toepassing van art. 9bis Vw.;

aangezien de proportionaliteitstoets die dient gevoerd te worden om uit te maken of er buitengewone omstandigheden zijn of niet niet losgezien kan worden van de proportionaliteitstoets die gevoerd dient te worden onder art.8 EVRM.;

aangezien het doel van art. 8 EVRM is het vertrouwd netwerk te beschermen dat zich rond een persoon ontplooit en stimuleert, verzorgt en helpt ontwikkelen;

aangezien hierin centraal staan de zorg en de persoonlijkheidsopbouwende identiteitsrelatie;

aangezien het recht op een privé- en gezinsleven zoals vervat in art. 8 EVRM het fundamentele belang erkent van dit zorgnetwerk voor de integriteit van het individu;

aangezien in dezelfde zin het EHRM het privé-leven beschermt van een persoon als het persoonlijke, economische en sociale netwerk van gevestigde vreemdelingen ten opzichte van hun omgeving en gemeenschap (EHRM, *Uner v. the Netherlands*, op.cit., judgement of 5 July 2005, §59);

aangezien het beschermde privé-leven erg brede aspecten van de persoonlijke sfeer omhelst : gender en geaardheid, psychische integriteit, relaties met de bredere omgeving die niet onder gezinsleven vallen;

aangezien het persoonlijke, economische en sociale netwerk van gevestigde vreemdelingen ten opzichte van hun omgeving en gemeenschap privé-leven uitmaakt. (EHRM, *Uner t. Nederland*, 5 juli 2005, §59.);

aangezien in het kader daarvan verzoekster verwijst naar het door haar en haar minderjarige kinderen opgebouwde privé-leven in België, hetwelke n.a.v. haar aanvraag art.9bis Vw dd. 18.11.22 werd uiteengezet én aan de hand van diverse stukken ook werd gestaafd;

aangezien net zoals de overige bepalingen van het EVRM art. 8 van het EVRM te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, §83);

aangezien dit artikel ook primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029);

aangezien het daarom de taak van de administratieve overheid is om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waar hij kennis heeft of zou moeten hebben;

aangezien het vaste rechtspraak van het EHRM is dat het belang van het kind een primordiale overweging vormt bij het beoordelen van iemands rechten onder art. 8 EVRM (EHRM, *Rodrigues da Silva and Hoogkamer v. the Netherlands*, 31 januari 2006, nr. 50435/99);

aangezien terzake ook dient verwezen te worden naar art. 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, hetwelke luidt als volgt :

" De rechten van het kind

1. Kinderen hebben recht op bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.

2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging. ...".

aangezien de minderjarige kinderen van verzoekster thans 7,5 jaar én 5,5 jaar zijn en sinds de zomer van 2022 ononderbroken in België verblijven en hier sindsdien naar school gaan én reeds evengoed Nederlands spreken dan hun moedertaal;

aangezien verzoekster en haar minderjarige kinderen naar hun land van herkomst zouden moeten terugkeren, zou hun leven in duigen vallen waar de minderjarige kinderen van verzoekster alsook het gezin van de zus van verzoekster de dupe van zouden zijn;

aangezien aldan de nodige zorg en begeleiding in een Marokkaanse context veel minder aanwezig zou zijn dan hier en dit voor de minderjarige kinderen van verzoekster, die geen enkele verantwoordelijkheid dragen voor de beslissing van verzoekster om in België te verblijven om dwingende redenen, zijnde de noodzaak van voltijdse huishoudhulp en familiehulp aan het gezin van haar zus, bijzonder onregelend zou werken;

aangezien deze omstandigheden dan ook buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van art.9bis Vw. die het onmogelijk maken de aanvraag vanuit het land van herkomst in te dienen;

aangezien voorts de bestreden beslissing ten onrechte stelt dat verzoekster haar familieband met haar zus niet zou hebben bewijzen;

aangezien alle bewijzen terzake door de raadsman van verzoekster bij e-mail van 16.10.23 (zie stuk 2) aan DVZ werden bezorgd dus vóór dat de bestreden beslissing werd genomen;

aangezien aldus de bestreden beslissing dan ook niet gestoeld is op een correcte feitenvinding; dat uit het bovenstaande volgt dat aldus de bestreden beslissing van 19.10.23 dan ook niet ten genoegen van recht gemotiveerd is aangezien deze manifest onzorgvuldig en onredelijk is, derhalve willekeurig is en aldus benevens de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, ook en vooral artikel 9bis Vreemdelingenwet en de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt en dat hierdoor ook sowieso de bijlage 13 van 19.10.23, aan verzoekster betekend op 26.10.23, dient vernietigd te worden aangezien deze een gevolg is van/voortvloeit uit de voormelde onontvankelijkheidsbeslissing;."

2.2. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. *In casu* geeft de eerste bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de eerste bestreden beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoekende partij de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ook de tweede bestreden beslissing bevat een motivering in rechte, met name artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Verder wordt ook feitelijk gemotiveerd waarom een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, met name omdat de verzoekende partij niet in bezit is van een geldig visum en worden de elementen die conform artikel 74/13 van de vreemdelingenwet in ogenschouw moeten genomen worden bij het treffen van een verwijderingsmaatregel besproken.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Waar verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissingen, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985)

2.4. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

2.5. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem

evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of haar aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

2.6. De verzoekende partij betoogt dat een schending van artikel 8 EVRM voorligt.

2.7. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

2.7.1. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, *Ezzoudhi/Frankrijk*, § 25; EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘*familie- en gezinsleven*’ noch het begrip “*privéleven*”. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland*, § 150).

Het begrip ‘*privéleven*’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

2.7.2. Het EHRM beperkt het begrip “gezinsleven” in beginsel tot het kerngezin en gaat na of er een voldoende ‘graad’ van gezinsleven kan worden vastgesteld. Tussen partners alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt de gezinsband verondersteld. *In casu* stelt de Raad vast dat het kerngezin in kwestie de verzoekende partij en haar twee minderjarige kinderen betreft. Wat dit kerngezin betreft, maken de bestreden beslissingen geen schending van het gezinsleven uit. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar de aanvraag in te dienen, geldt immers voor het ganse gezin zodat er geen verbreking is van de gezinseenheid.

Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. De Raad stelt vast dat verzoekende partij zich beroept op de aanwezigheid van haar zus, de medische problematieken van deze zus en twee van haar minderjarige kinderen en op de zorg die zij aan het gezin van haar zus geeft.

Verwerende partij betwist vooreerst de familieband tussen verzoekende partij en haar vermeende Belgische zus:

“betrokkene haalt aan dat ze medio 2022 naar België is gekomen, ze inwoont bij haar vermeende Belgische zus en haar minderjarige kinderen. Echter, betrokkene bewijst de familieband niet. Een verklaring van een derde en/of het louter voorleggen van een identiteits- of verblijfskaart van de personen waarop betrokkene zich beroept, heeft onvoldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap.”

Zoals de verzoekende partij echter terecht opmerkt in haar verzoekschrift bezorgde zij op 16 oktober 2023, drie dagen voordat de eerste bestreden beslissing genomen werd, via mail gericht aan de verwerende partij bijkomend bewijs van de familieband tussen haarzelf en haar zus, namelijk Marokkaanse geboorteaktes die aantonen dat zij afstammen van dezelfde ouders. De verwerende partij heeft dezelfde dag geantwoord op deze mail en kan dus verondersteld worden hiervan op de hoogte te zijn geweest. Verwerende partij stelt dan ook verkeerdelijk in de eerste bestreden beslissing dat de verzoekende partij de familieband niet bewijst.

Evenwel gaat de verzoekende partij er met haar betoog aan voorbij dat de verwerende partij verder heeft gemotiveerd en heeft vastgesteld dat, zo de verwantschapsband wel wordt aangetoond, de verzoekende partij niet specificeert waarom dit gegeven *an sich* een buitengewone omstandigheid uitmaakt die haar zou verhinderen de aanvraag in het herkomstland in te dienen. Zo betwist de verwerende partij immers verder het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen verzoekende partij en haar zus:

“Verder haalt betrokkene aan naar België is gekomen om haar vermeende zus bij te staan, daar één kind een ernstige aangeboren immuunstoornis en een complexe, ernstige kinderpsychiatrische problemen heeft en één kind kampt met epilepsie, ook haar vermeende zus medische zorgen nodig heeft. Legt verschillende medische attesten voor, attest d.d. 31.08.2022 van Dr. R., attest d.d. 01.09.2022 Dr. V. A., attest d.d. 01.09.2022 Dr. K. W, attest 01.09.2022 Dr. D, attest d.d. 19.09.2022 Prof. Dr. H. en het attest d.d. 19.09.2022 Dr. B.. Doch dienen we te stellen dat dit element niet kan aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. Mevrouw F. E. kan steeds een beroep doen op diverse diensten die thuisverpleging aanbieden en verder aanspraak maken op Domo waasland vzw, en dit in afwachting dat betrokkene eventueel kan terugkeren naar België.”

De Raad benadrukt nogmaals dat – opdat er tussen verwanten zoals *in casu* verzoekende partij en haar zus en diens gezin – gesproken kan worden van een beschermenswaardig familieleven in de zin van artikel 8 EVRM, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid moet aangetoond worden (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Litouwen*; EHRM 17 februari 2009, *Onur/Groot-Brittannië*; Mole N., *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97).

Verzoekende partij betwist in haar verzoekschrift niet dat haar zus en diens gezin “steeds een beroep (kunnen) doen op diverse diensten die thuisverpleging aanbieden en verder aanspraak maken op Domo waasland vzw, en dit in afwachting dat betrokkene eventueel kan terugkeren naar België” en toont niet aan waarom de huishoudhulp en familiale hulp waaraan haar zus nood heeft noodzakelijk door haar verstrekt zou moeten worden. Zij beperkt zich in haar verzoekschrift tot de stellingname dat het gezin van haar zus ‘de dupe’ zou zijn wanneer verzoekende partij en haar minderjarige kinderen naar hun land van herkomst zouden

moeten terugkeren maar zij toont daarmee op geen enkele concrete wijze aan dat de in België voorhanden zijnde huishoud- en familiale hulp niet afdoende zou zijn om de noden van haar zus en diens gezin te lenigen. Immers blijkt uit de bij de aanvraag gevoegde voorgelegde specialistische medische verslagen dat ondersteuning in het huishouden en familiehelp noodzakelijk wordt bevonden, doch er wordt geenszins aangegeven dat dit enkel via de verzoekende partij kan bewerkstelligd worden. Dat de huisarts nog attesteert dat het aangewezen is dat zij hulp krijgt van haar zus, doet niks af aan het gegeven dat arts-specialisten geoordeeld hebben dat de noden van de zus ook kunnen opgevangen worden door huishoud- en familiehelp die in België aanwezig is. Verder blijkt ook niet – zoals de verwerende partij motiveert – dat haar zus daarnaast geen aanspraak meer zou kunnen maken op de diensten van Domo waasland vzw, een vrijwilligersorganisatie die gezinnen in een moeilijke situatie ondersteunt. Het loutere feit dat vanuit deze vzw een steunbrief werd opgesteld om de positieve effecten van verzoekende partij op het huishouden van haar zus te benadrukken, doet aan voorgaande vaststellingen niks af. Het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen verzoekende partij en haar zus wordt dan ook niet aangetoond.

Verzoekende partij slaagt er met haar betoog bijgevolg niet in afbreuk te doen aan de vaststelling van de verwerende partij dat er geen elementen met betrekking tot het gezins- of familieleven zijn die de verzoekende partij verhindert de aanvraag in het herkomstland in te dienen.

2.7.3. Wat betreft het privéleven, verwijst de verzoekende partij in de eerste plaats naar het door haar en haar kinderen uitgebouwde privéleven in België, zoals uiteengezet in de aanvraag en gestaafd aan de hand van de bij de aanvraag gevoegde stukken.

De Raad benadrukt dat de bescherming van het recht op privéleven in de zin van voormeld artikel zich pas opdringt wanneer een vreemdeling verregaande en sterke banden heeft opgebouwd in het gastland die gedurende een langere periode worden bestendigd.

Dit blijkt *in casu* niet.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij er in de aanvraag op gewezen heeft dat zij samen met haar twee minderjarige kinderen (resp. geboren in 2014 en 2018) medio 2022 naar België kwam. Verder stelde zij dat haar kinderen vanaf september 2022 in België naar school gaan. Zoals aldus duidelijk blijkt verblijft verzoekende partij met haar kinderen nog maar kort in België. Dergelijk kort en bovendien illegaal, minstens precair verblijf, kan bezwaarlijk vergeleken worden met het verblijf in het herkomstland, alwaar verzoekende partij dertig jaar verbleven heeft, en waar ook haar kinderen geboren zijn en reeds het grootste deel van hun leven hebben gewoond. De Raad sluit zich verder aan bij de vaststelling van de verwerende partij dat nergens uit blijkt dat de kinderen niet in het herkomstland naar school kunnen. Er dient hierbij op te worden gewezen dat de Raad van State reeds meerdere malen heeft geoordeeld dat het niet onredelijk is dat de verwerende partij beslist dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt (RvS 14 maart 2006, nr. 156.325 en RvS 4 juli 2002, nr. 108.862). Uit geen enkel concreet gegeven blijkt dat de kinderen hun scholing niet zouden kunnen verderzetten in het herkomstland. Het kan worden aangenomen dat beide kinderen, die geboren zijn in Marokko in respectievelijk 2014 en 2018 en pas sinds 2022 in België verblijven, nog een band hebben met het herkomstland en zeer vlot opnieuw aansluiting kunnen vinden in een school aldaar. Verzoekende partij maakt gelet op de gegeven context geenszins aannemelijk dat een terugkeer naar het herkomstland het hoger belang van de kinderen zou schaden.

De Raad merkt daarbij nog op dat het beginsel van het belang van het kind twee aspecten omvat, met name enerzijds het behouden van eenheid van het gezin en anderzijds het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, *Neulinger en Shuruk v. Zwitserland* (GK), par. 135-136). Zoals duidelijk blijkt worden de kinderen niet gescheiden van hun moeder nu geen van allen een legaal verblijf hebben in België en zij samen kunnen terugkeren naar Marokko om aldaar de aanvraag in te dienen. Verder blijkt niet dat het welzijn van de kinderen geschaad wordt. Zij kunnen ook in Marokko naar school en het is geenszins aangetoond dat de nodige zorg en begeleiding aldaar minder aanwezig zou zijn.

2.8. Verzoekende partij maakt met haar betoog geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

2.9. Gelet op voorgaande maakt de verzoekende partij evenmin een schending van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie aannemelijk.

2.10. Uit wat voorafgaat, blijkt dat de conclusie van verwerende partij dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn niet kennelijk onredelijk noch onjuist is. De eerste bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Eveneens blijkt dat de verblijfsaanvraag van verzoekende partij op een geïndividualiseerde wijze werd onderzocht.

2.11. Tenslotte voert verzoekende partij de schending aan van het gelijkheidsbeginsel. Er is sprake van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien met feitelijke en concrete gegevens wordt aangetoond dat gelijke gevallen ongelijk worden behandeld, of ongelijke gevallen gelijk worden behandeld. Een verschil in behandeling tussen categorieën van personen kan worden ingesteld voor zover dat verschil op een objectief criterium berust en redelijk verantwoord is. Het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld rekening houdend met het doel en de gevolgen van de betwiste maatregel en met de aard van de ter zake geldende beginselen. Het gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer er geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel.

Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: “*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden*” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De verzoekende partij laat na om bij haar toelichting bij het enig middel duidelijk uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissingen het gelijkheidsbeginsel schendt.

Het enig middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

2.12. Verzoekende partij maakt met haar betoog geen schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen aannemelijk.

2.13. Het enige middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juni tweeduizend vierentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier,

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER

